ECLI:LV:AT:2024:0705.11352014221.8.L
Lieta Nr. 11352014221, SKK-322/2024
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2024. gada 5. jūlijā

Senāts šādā sastāvā: senatori Ivars Bičkovičs, Aija Branta, Anita Poļakova,

iepazinies ar apsūdzētā /pers. A/ aizstāves zvērinātas advokātes Andras Ločmeles kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas 2024. gada 15. janvāra spriedumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Aizstāve A. Ločmele kasācijas sūdzībā lūdz atcelt apelācijas instances tiesas spriedumu daļā par apsūdzētajam /pers. A/ noteikto sodu un lietu atceltajā daļā nosūtīt jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Pamatojot lūgumu, aizstāve norādījusi, ka apelācijas instances tiesa ir nepareizi piemērojusi Krimināllikuma 46. pantu, kā arī pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 15. panta, 511. panta un 512. panta otrās daļas pārkāpumus. Atzīstot, ka apsūdzētais /pers. A/ par Krimināllikuma 152. panta otrajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu ir sodāms ar īslaicīgas brīvības atņemšanas sodu, tiesa nav ievērojusi Krimināllikuma 46. pantā noteiktos sodu ietekmējošos apstākļus un nav pamatojusi, kāpēc apsūdzētajam nav piemērojams kāds no minētā panta sankcijā norādītajiem vieglāka soda veidiem, ņemot vērā to, ka viņš ar cietušo ir noslēdzis izlīgumu.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. panta un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmajai daļai pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Minētā panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa, izvērtējot aizstāves A. Ločmeles apelācijas sūdzības argumentus par to, ka sakarā ar pirmās instances tiesā noslēgto izlīgumu ar cietušo /pers. B/ kriminālprocess ir jāizbeidz, atbrīvojot apsūdzēto /pers. A/ no kriminālatbildības, ir pievienojusies pirmās instances tiesas atzinumam, ka kriminālprocesa izbeigšanai, atbrīvojot apsūdzēto no kriminālatbildības saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 379. panta pirmās daļas 2. punktu, nav pamata.

Pretēji kasācijas sūdzībā norādītajam apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi Krimināllikuma 46. pantā noteiktos sodu ietekmējošos apstākļus un motivēti atzinusi, ka pirmās instances tiesa pamatoti apsūdzētajam /pers. A/ par inkriminēto noziedzīgo nodarījumu ir noteikusi sodu īslaicīgas brīvības atņemšanas veidā.

Ņemot vērā noziedzīgā nodarījuma raksturu, radīto kaitējumu, apsūdzētā personību, viena atbildību mīkstinoša un viena atbildību pastiprinoša apstākļa esību, kā arī to, ka apsūdzētais ar cietušo ir noslēdzis izlīgumu, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka piespriestais sods – īslaicīga brīvības atņemšana uz vienu mēnesi divdesmit dienām – sekmēs Krimināllikuma 35. pantā noteiktā soda mērķa sasniegšanu un nav atzīstams par nesamērīgi bargu.

Senāts atzīst, ka aizstāves A. Ločmeles kasācijas sūdzības argumenti pauž viņas neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot pierādījumus lietā saistībā ar sodu ietekmējošiem apstākļiem. Aizstāves kasācijas sūdzības argumenti faktiski ir vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

Minētais ir pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.[1] panta pirmo daļu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

I. Bičkovičs A. Branta A. Poļakova